

Sygn. akt V Ka 330/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Koszalinie V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SO Bogdan Lewandowski

Protokolant: sekr. sąd. Anna Andrzejewska

przy udziale oskarżyciela publicznego ---

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2014 r.

sprawy **P. L.**

obwinionego o czyn z art. 50 ust. 5 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz.U. 05.167.1399 z późn. zm.)w zw. z art. 38a pkt 4 ustawy

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kołobrzegu

z dnia 06 marca 2014 r. sygn. akt II W 2115/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że kwalifikację prawną przypisanego obwinionemu czynu uzupełnia o przepis art. 38 a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz.U. 05.167.1399 z późn. zm.), a orzeczoną karę grzywny obniża do 300 (trzysta) złotych,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia obwinionego od ponoszenia zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze i od opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kołobrzegu, wyrokiem z dnia 6 marca 2014 roku, sygn. akt II W 2115/12, w sprawie P. L., obwinionego o to, że:

w dniu 5 listopada 2012 roku o godzinie 15:45 w K. na ul. (...) w strefie (...) ochrony uzdrowiskowej na ogrodzeniu Ośrodka (...) prowadził działalność polegającą na sprzedaży zabawek i soków z malin w miejscu do tego zabronionym, bez zgłoszenia do ewidencji działalności gospodarczej

tj. o czyn z art. 50 pkt 5 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o lecznictwie, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych w zw. z art. 38a pkt 4 ustawy.

orzekł:

1. uznał obwinionego P. L. za winnego zarzucanego mu obwinieniem czynu i za to na podstawie art. 50 pkt 5 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o

gminach uzdrowiskowych w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. przy zast. art. 9§2 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 600,00 złotych,

2. zwolnił obwinionego od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania i nie wymierzył mu opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obwiniony osobiście, zarzucając Sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych, bowiem działalność gospodarczą prowadzi małżonka obwinionego, który sprzedaż prowadzi w jej imieniu.

Z treści apelacji należy wnioskować, iż obwiniony wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od zarzucanego czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja skutkowałą jedynie zmianą wyroku w zakresie kwalifikacji prawnej przypisanego obwinionemu wykroczenia i obniżeniem wymiaru orzeczonej wobec niego kary grzywny.

Za niezasadne należało jednakże uznać podniesione przez obwinionego w apelacji zarzuty.

Dokonana przez Sąd Rejonowy w Kołobrzegu analiza materiału dowodowego jest prawidłowa i w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. Za takie też należy uznać wyprowadzone z niej wnioski, w tym ustalenia odnośnie stanu faktycznego sprawy, a także dokonaną ocenę prawną.

Zaprezentowanym przez Sąd pierwszej instancji ocenom i poglądom, obwiniony przeciwstawia w apelacji własne opinie, przy czym wywody te stanowią przyjętą przez niego w sprawie linię obrony i nie zasługują na uwzględnienie.

W sprawie wskazać należy, że na gruncie Ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych, ustawodawca nadał pojęciu „prowadzenia targowiska” znaczenie specyficzne, które obejmuje również prowadzenie pojedynczego punktu sprzedaży. Wynika to z brzmienia przepisu art. 38a ust. 1 pkt 4 cyt. ustawy. Skoro bowiem ustawodawca we wskazanym przepisie wyłączył z zakresu desygnatów pojęcia zabronionego „prowadzenia targowiska” – „punkty sprzedaży pamiątek, wyrobów ludowych, produktów regionalnych, w formach i miejscach wyznaczonych przez gminę”, to wynika z tego bezspornie, że za „prowadzenie targowiska” uznał również prowadzenie punktu sprzedaży. Gdyby nie to, a zatem - gdyby z zakresu przedmiotowego pojęcia wyłączone były wszystkie pojedyncze punkty sprzedaży, nie byłoby potrzeby zawierania we wskazanym przepisie tegoż wyłączenia. Dlatego uznać należało, że na gruncie cyt. ustawy pojęcie „prowadzenie targowiska” ma znaczenie specyficzne i obejmuje również prowadzenie pojedynczego punktu sprzedaży, czy inaczej mówiąc - stoiska handlowego.

W świetle treści art. 38a ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz.U. z 2005 r., Nr 167, poz. 1399 ze zm.), prowadzenie punktu sprzedaży pamiątek jest dozwolone jedynie w formie i miejscu wyznaczonym przez gminę.

Wskazać należy, że Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w sprawie prawidłowo oparł się na spójnych, logicznych i korespondujących ze sobą zeznaniach bezpośrednich świadków zdarzenia z dnia 5 listopada 2012 roku, tj. funkcjonariuszy Straży Miejskiej w K.: P. D. i M. G., uczestniczących w interwencji z udziałem obwinionego oraz J. L.. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów w postaci zeznań wskazanych świadków oraz w postaci dokumentów, w tym dokumentacji fotograficznej i w konsekwencji uznanie ich za wiarygodne nie budzi w ocenie Sądu Odwoławczego zastrzeżeń.

W sprawie wskazać należy, iż P. L. ponad wszelką wątpliwość prowadził w K. targowisko w rozumieniu ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych. Zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wykazał, że

obwiniony w dniu 5 listopada 2012 roku rozstawił w K. na ulicy (...) w strefie (...) ochrony uzdrowiskowej stoisko handlowe, na którym sprzedawał zabawki i soki z malin. Miejsce to nie było jednakże miejscem wyznaczonym do prowadzenia tego rodzaju działalności przez gminę zgodnie z Uchwałą Rady Miasta K. nr V/51/11 z dnia 10 marca 2011 roku w sprawie wyznaczenia lokalizacji punktów handlowych w strefie ochronnej (...) (...) na rok 2011. W miejscu tym obowiązywał natomiast zakaz prowadzenia wszelkiego handlu, niezależnie od sprzedawanego asortymentu, który obwiniony powinien respektować. Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut obwinionego, że działalność gospodarczą prowadzi żona obwinionego, a on niejako dokonuje sprzedaży w jej imieniu. Zeznania żony potwierdziły jedynie, że ani obwiniony ani jego żona nie posiadają zezwolenia na prowadzenie działalności w miejscu i formie do tego przeznaczonym, a określonym w Uchwale Rady Miasta K..

Wobec powyższego należało uznać, że obwiniony swoim działaniem wypełnił dyspozycję przepisu art. 38a ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych. Tak też zakwalifikowany czyn należało przypisać obwinionemu.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał za zasadne zmienić wyrok Sądu pierwszej instancji na podstawie art. 109 §2 k.p.s.w. w zw. z art. 437 §2 k.p.k., w ten sposób, że przypisany obwinionemu czyn zakwalifikował z art. 38a ust.1 pkt 4 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych. Natomiast przepis art. 50 pkt 5 cytowanej ustawy należało przyjąć tylko jako podstawę wymierzonej obwinionemu kary grzywny, której wysokość Sąd Okręgowy obniżył do 300,00 złotych. W pozostałej części natomiast zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Zdaniem Sądu, przyjąć należało, iż kara grzywny w kwocie 300,00 złotych będzie wystarczającą dolegliwością dla obwinionego. Jest ona adekwatna do stopnia zawinienia obwinionego oraz społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił, a jednocześnie pełniej uwzględnia okoliczności sprawy, w tym okoliczności osobiste obwinionego.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 624 k.p.k., a także art. 17 ust.1 i 2 w zw. z art. 21 pkt 2 i art.10 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1973 r., Nr 27, poz.152 ze zm.), uwzględniając sytuację materialną obwinionego i zwalniając obwinionego od uiszczenia zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze i od opłaty.